

In gesprek met een echte Reuselnaar

Vruuger zo'n 65 jaor geleje, toen we vanwege den oorlog op de Kattenbos wónde, hon wij mee zis kéndér, saomen mér één fiets. Ut was nog un damesfiets ok, wór we om beurten op moggen fietsen.

Jan van Limpt op 15 oktober 2010 in de patio van zijn woonhuis in de Kloostertuin.

Aan het woord is de 73-jarige Jan van Limpt, de vijfde in de rij van het uit 8 kinderen bestaande gezin van *Willeke van Graote* en Anna van Kaethoven.

Grootouders

Opa *Graord* van Limpt en oma *Truike* Daniëls runden vroeger café de Zwaan. Het was een echt dorpscafé dat op de hoek van de Lindestraat en de Kerkstraat stond, vroeger werd het daar de *Straot* genoemd. Ik heb gehoord dat mijn opa ook eigenaar van een sigarenfabriekje was dat vroeger aan café de Zwaan vastzat. Met een tiental medewerkers in dienst werkte hij voor sigarenfabrikant Van den Dungen.

Oma werd *Truike* genoemd omdat ze erg klein van stuk was. Wanneer men daar opmerkingen over maakte kwam ze gevat uit de hoek en zei dan: *"De kléén zen nie gemôkt om de groot in de kont te kruipen"*.

Nadat mijn vader en moeder café de Zwaan hadden overgenomen gingen opa en oma in een vrijstaand huis wonen dat naast café de Zwaan in de Kerkstraat stond. Over d'n hofpad kwamen wij bij oma aan *den binnenkant* en ik geloof niet dat ons moeder daar altijd blij mee was. Ze heeft ons meerdere keren verteld dat vooral onze Gerrit, het oudste kleinkind van de familie van

Limpt, genoemd naar opa, bij hen wel *in de pap mocht schijten*. Als hij iets *uitgevreten* had ging hij vaak bij hen *genaai* (genade) zoeken. Opa en oma hadden 8 zonen waarvan mijn vader de oudste was en ook als eerste trouwde. Ik herinner me goed de verjaardagen van opa op 1 januari. Voor iedereen lag er op die nieuwjaarsdag een hart van speculaas en een kwartje op tafel wat voor ons een feest was. Opa van Limpt is overleden toen ik pas 13 jaar oud was.

Opa en oma van moederskant waren Jos Kaethoven en Theresia Geentjens. Ook zij hadden in Reusel een café. Ze waren de waard en waardin in de Vrachtkar. Behalve caféhouder was opa Kaethoven een bekende voerman. Hij deed dat met een wagen, bESPANNEN met een witte schimmel. In Reusel werd toentertijd wel gezegd tegen iemand die wat zot deed: *"Pas mér op want anders laoten we de witte van Kaethoven inspannen en die brengt oew nor Géél."* Oma was niet alleen de waardin in de Vrachtkar en later in de Valk. Ze had ook een kruidenierswinkel die tussen beide cafés instond. Opa en oma

Jantje van Limpt met ome Janus Vlooi (van Limpt), omstreeks 1941. Ome Janus hield samen met vader Willeke postduiven die gehuisvest waren boven zijn schoenkôtje. Janus en Willeke waren samen lid van de Reuselse Duivenbond.

Het personeel van het sigarenfabriekje van opa Graord van Limpt in 1910. Volgens de overlevering was het tegen café de Zwaan aan gebouwd. Opa Graord staat helemaal rechts en vooraan in het midden zijn zoon Willeke. Verder herkennen we o.a. Frans Gijbels 4de van rechts, Kees Hermans (de Frééte) 2de van rechts en Jan Bommezijn 6de van rechts.

Kaethoven hadden een groot gezin met maar liefst elf kinderen waarvan ons moeder, de jongste was. Oma heb ik niet meer gekend, die is 3 weken voor mijn geboorte overleden. Van opa Kaethoven herinner ik mij als jongetje dat hij altijd in zijn ligstoel zat naast de kachel. Het was zo'n stoel die je aan de achterzijde met een latje kon verstellen.

Cafékinderen

Mijn ouders komen zoals gezegd uit grote gezinnen en zijn allebei opgegroeid in een Reusels café. Blijkbaar hadden opa en oma van Limpt er alle vertrouwen in dat ze dan ook goede caféhouders zouden worden want in 1930, het jaar dat ze trouwden, hebben ze café de Zwaan overgenomen.

Of hun bruiloft in de Zwaan of in de Valk gehouden zou worden was nog even moeilijk. Er werd daarom besloten de dag in tweeën te delen. In de Valk werd direct na de huwelijksmis de kof-fietafel gehouden en daarna werd in de Zwaan het feest voortgezet.

In de Zwaan zag ik op 16 november 1937 het levenslicht. Daarvoor waren er al onze Gerrit, ons Threes, onze Jos en onze Harrie geboren. Na mij kwam nog onze Jo. Onze Fons en onze Mies zijn niet in de Zwaan geboren omdat die in de oorlog verwoest was en nog herbouwd moest worden.

De Straot

In september 1944 waren er verwoestende artilleriebeschietingen op de Reuselse kerk. Niet alleen de kerk kreeg het zwaar te verduren, ook

café de Zwaan en bijna alle gebouwen in de *Straot* werden geheel of gedeeltelijk verwoest. Van de Zwaan bleef bijna niets meer over.

Uit bewaarde foto's valt op te maken dat de *Straot* er vroeger heel anders uitzag. Tegenover de Zwaan waar nu kledingwinkel Uniek is gevestigd stond café de Reizende Man. In het bovenlicht van de deur werd dat met een afbeelding van een man met 'n wandelstok uitgebeeld, de eigenaar was Jan *Snip* (Vosters). Het verhaal wil dat mijn vader bij *Snippe* een borreltje ging drinken en dat hij ook *Snip* trakteerde. De kosten bedroegen toentertijd 5 cent per borrel. *Snip* op zijn beurt zei: "*Willeke, we gaon er bij auw ook inne vatten.*" Hij betaalde in de Zwaan met hetzelfde dubbeltje. Dat herhaalde zich verschil-

Het gezin van Hanskes Piet (Tops) in het oorlogsjaar 1942. We zien moeder Jana met dochtertje Truus en vader Piet met zoontje Kees die later een klasgenoot van Jan van Limpt werd. Achteraan links café de Zwaan en in het midden café de Reizende Man.

Het Reuselse gehucht de Straot in 1919. In het midden tussen de bomen de resten van de voormalige dorpspomp. Links achter de bomen café de Zwaan en café de Reizende Man.

lende malen, zodat beiden voor één dubbeltje in kennelijke staat geraakten.

Voor de Reizende Man stonden oude lindebomen waartussen het restant van de oude dorpspomp stond. Als kind kon je jezelf in die pomp verbergen. Aan de overkant van de Zwaan aan de Straot stond het voormalige gemeentehuis waarin de dertiger jaren het gezin van Frans Vermeulen is gaan wonen. De vooroorlogse Straot was door de aanwezigheid van cafés, ambachtelijke bedrijfjes en winkeltjes, een gemoedelijke oude volksbuurt.

In de aanbouw van het huis van opa en oma had ome Janus (*de Vlooi*) een schoenmakerij. Deze had een sociaal-maatschappelijke functie. Al het dorpsnieuws werd daar besproken. Wie gepensioneerd, werkloos of vrij was, ging bij ome Janus buurten. Eigenlijk hoorde die bijnaam niet bij ome Janus maar bij ome Ceel. Hij kwam daar-

aan omdat hij heel klein van stuk was en ze hem daarom *Vlooi* noemden.

Oorlogstijd

Ons moeder deed niet alleen het café maar had ook de zorg over haar zes jonge kinderen. Daarom had ze een dienstmeid voor de huishouding en het naai- en verstelwerk. Het was in die tijd de gewoonte als *den Brouwer* kwam dat er enkele *rondjes* gegeven werden. Daar hoorde de dienstmeid dan ook bij die dan een cognacje met suiker bestelde. Toen zij *den Brouwer* moest helpen met het *leeg goed* heb ik, volgens ons moeder, op 4-jarige leeftijd de kans schoon gezien en niet alleen van de suiker maar ook van de cognac van de dienstmeid gelepeld. Ons moeder heeft me in bed gestopt en ik heb volgens haar tot het middaguur van de volgende dag geslapen. Toen mijn vader thuis kwam geloofde hij niet dat ik *zat* in bed lag. Ze heeft vaak verteld dat toen ik wakker werd mijn eerste woorden waren: "*Jantje nie jac, Jantje nie jac.*" Dat is overigens niet zo gebleven!

Van Dolle Dinsdag, in september 1944 kan ik me nog herinneren dat de Duitsers in wanorde met tanks en voetvolk door de Kerkstraat, richting Hooge Mierde trokken. Alles wat wielen had namen ze mee, ook onze bolderwagen. Op de hoek Kerkstraat-Lindestraat moesten de tanks een haakse hoek maken. Ons huis stond toen nog heel dicht bij de Lindestraat. Dicht tegen de gevel werden de kasseien uit de grond gereden wat veel indruk op me maakte, vertelt Jan.

Enkele dagen later moesten we halsoverkop vluchten omdat de Straot in de vuurlinie kwam

De bewoners van de Straot tijdens een feest in 1918. Links vooraan café de Zwaan. Rechts de ploegenfabriek van Jan Imants en een deel van de trap van het oude gemeentehuis.

De oudste vier kinderen van Willeke en Anna van Limpt omstreeks 1937. V.l.n.r. Jos, Gerrit, Harrie en Threes.

te liggen. We zijn, zoals veel anderen uit de *Straot*, naar de Kattenbos gevlucht waar een aantal schuilkelders waren of werden gebouwd. Omdat de Zwaan geheel verwoest was konden we na de gevechten daar voorlopig niet wonen. Gelukkig kregen we onderdak bij *Prinsen Teuntje* (Van Limpt) op de Kattenbos. We sliepen er met z'n allen op een open zolder, met een gordijn als afscheiding voor de slaapkamer van onze ouders. Beneden hadden we één kamer ter beschikking en in de gang werd op een gasstel

gekookt. Wassen deden we ons in een teiltje in diezelfde gang en in de zomer bij goed weer buiten tegen de gevel. De plee bevond zich in de koestal. De karige meubels kregen wij van De Hark, een instantie die hulp verleende aan getroffen. Je kunt je vandaag nauwelijks voorstellen dat een gezin met 6 opgroeiende kinderen 3 á 4 jaar op een dergelijke manier gehuisvest was. Blijkbaar hadden we toch ruimte genoeg want in die periode zijn mijn broers Fons en Mies nog geboren. Honger hebben we niet geleden want bakker van Loon uit Lage Mierde zorgde dat wij, ondanks de voedselschaarste altijd voldoende brood hadden. Uit dankbaarheid is ons moeder altijd klant bij hem gebleven.

Lagere School

Een groot deel van mijn lagereschooltijd heb ik op de Kattenbos gewoond. In onze vrije tijd voetbalde ik met leeftijdgenoten in de wei van *Prinsen Willem* (Van Limpt). Aan spelers was geen gebrek wel aan een voetbal. Die maakten we van *opgefrommelde* papieren zakken met flink wat touw eromheen. Een voordeel was dat de bal niet kapot ging van de prikkeldraad. In mijn schoolkas zaten drie jongens die Jan van Limpt heetten, te weten Jan van *Ceelen Boer*, Jan van *Prinsen Willem* en ik. We werden respectievelijk Jan van Limpt I, II en III genoemd, want bijnamen gebruikten de fraters niet. Mijn schooltijd op de St. Jozefschool van de fraters heb ik als prettig ervaren al was het alleen al omdat we tijdens het speelkwartier een echte voetbal hadden.

Jongeman Jan van Limpt omstreeks 1945.

Jan van Limpt doet omstreeks 1949 zijn Plechtige Heilige Communie. Hij draagt een nieuw pak met pofbroek, ook wel plusfour genoemd.

Naar school gaan moest met *de billenwagen*. Bijna altijd moesten we eerst nog naar de kerk want dat kwam op je wekelijkse puntenkaart te staan. Behalve gedrag en ijver stond het aantal missen van die week er ook op. Omdat je in die tijd voor de communie nuchter moest zijn, aten wij in de school onze meegebrachte boterhammen op.

Toen wij een poosje op de Kattenbos woonden kregen we een fiets. Om beurten mochten we daar op het sintelpad langs het karrenspoor een

eindje op fietsen. Wat een feest, een kinderhand was toen gauw gevuld!

Noodcafé

In 1945 zijn mijn ouders in de Kerkstraat een noodcafé begonnen. Dat was verplicht om de tapvergunning te behouden. Ze hadden daarvoor de voorkamer van opa en oma ter beschikking gekregen. Het café was alleen in het weekend open. Er was niet veel ruimte maar genoeg voor een toog en 3 á 4 kaarttafels. Die waren op zondag altijd goed bezet door buurtgenoten, mijn ooms en verschillende Reuselse commiezen. In de zomer moesten wij op de damesfiets bij den brouwer in een jute zak een staaf ijs halen. Die werd in een zinken teil kapot geslagen en diende voor het koel houden van bier en andere dranken.

Reusel kermis

Van oudsher is Reusel kermis een gezellige en druk bezochte kermis die in de regio zijn gelijke niet kende. Van horen zeggen weet ik dat voor de oorlog in het oude café de ramen uit het kozijn werden gehaald om het orgel naar binnen te krijgen voor de kermisdagen.

De jaren na de oorlog was het improviseren. Enkele jaren werd de garage van overbuurman Fros van Loon (Frans) omgetoverd tot danszaal. De toegang was gratis maar halverwege de dans stopte even de muziek en werden er bij de dansparen enkele centen opgehaald door de obers. Dat waren veelal mijn ooms en oudere broers. Soms deed ik daar ook aan mee.

Gouden bruiloft van Willeke en Anna van Limpt in 1980. Ze woonden toen aan de Molenberg.

Jongeman Jan van Limpt met KAJ-speldje, omstreeks 1957.

de buurjongen van interviewer Thijs van der Zanden geweest die toen nog een peuter was. Hoewel we er toen nog geen waterleiding of badkamer hadden voelde het aan als een luxe die wij niet gewend waren. Tussen de huizen was er in de hele *Pieper* (Bakkerstraat) zand. Dat gaf ruimte om te voetballen. Ook *stintje kletsen* werd er veelvuldig gedaan. Met 8 kinderen waren wij in de kinderrijke Bakkerstraat met jonge arbeidersgezinnen een gemiddeld gezin.

Nieuwe Zwaan

Na 6 jaar Bakkerstraat konden we eindelijk verhuizen naar de Nieuwe Zwaan die verder de Kerkstraat in was gebouwd. Dat het bijna negen jaar had geduurd kwam vooral omdat het geld van de wederopbouw moest komen en benodigde vergunningen maar niet los kwamen.

De Nieuwe Zwaan bleef evenals de Oude Zwaan vooral een buurtcafé met veel vaste stamgasten om te biljarten en te kaarten waaronder bijna alle ooms van Limpt. In de Zwaan hadden meerdere biljartclub(je)s hun thuis. In 1963 is biljartclub de Groene Ridders opgericht die tot vandaag meespeelt in de Kempische Biljartbond. Deze club groeide uit tot de grootste van Reusel en heeft vele kampioenen gekend. Tijdens een jaarvergadering begin jaren 70 moest een nieuwe voorzitter gekozen worden. Omdat ik op de vergadering afwezig was werd ik met algemene stemmen gekozen tot voorzitter. "*Gé hot mér moete komme,*" zeiden ze toen ik naar het waarom vroeg. Ik ben 27 jaar voorzitter gebleven en nog steeds lid van de Groene Ridders. Vanwege de verkoop van de Zwaan zijn de Groene Ridders in september 1999 verhuisd naar Cultureel Centrum De Kei.

Bijna verdronken

Vroeger kon de Reuselse jeugd meestal niet zwemmen. Het gebeurde wel niet vaak maar na

Vele jaren heeft er bij ons de danstent van de firma Paashuis gestaan. Om 10 uur 's morgens begon de Vugtse Melodie Band te spelen. Tussen de middag- en avondpauze speelde er een elektronisch draaiorgel. Dat heeft geduurd tot dat in 1953 de Nieuwe Zwaan klaar was. Vanaf toen zat er een orkest in het café.

In de week voor de kermis werd het café helemaal leeggeruimd en vervangen door *kermisbestendig* meubilair van de brouwerij. Wij hebben zelf nooit veel kermis gevierd. Al heel jong mochten/moesten wij in het café helpen, zeker tijdens de kermis.

In de loop der jaren is de Zwaan uitgebreid met een biljartzaal. Later werd er het zogenaamde 'Open Podium' geïntroduceerd. Men kon vrij optreden met muziek en zang. Wil Post en Frans Hoppe waren er graag geziene gasten.

Tijdens één van die Open Podiums is Jantje van de *Fréete* (Hermans) gehuldigd omdat hij 50 jaar deel uitmaakte van de vaste kaarters van de Zwaan, want naast een biljartcafé was het ook een echt kaartcafé.

Bakkerstraat

In 1947 konden we eindelijk onze krappe behuizing bij *Prinsen Teuntje* verlaten en kregen in de Bakkerstraat de eerste nieuwbouwwoning toegewezen. We mochten er al in voor alles geschilderd was. Toen het andere huis van dezelfde blok geschilderd was werd Bakkerstraat 26 voorlopig ons definitieve huis. Ik ben daar nog een tijdje

Café de Zwaan na de herbouw in 1955. In de deur Willeke van Graorte met dochter Threes. Op het balkon zijn vrouw Anna en zoon Jos.

Jan en Tinie van Limpt omstreeks 1967 op bezoek bij oma Truike van Limpt-Daniëls. Ze woonden toen in het bejaardenhuis van Houten.

de nodige waarschuwingen tot voorzichtigheid, mochten wij een keertje naar het Familiestrand in Postel. Mijn neven Gerrit en Jos van ome Harrie van Graote waren ook van de partij. Ze doken steeds van de springplank het water in. Omdat ik wist dat ze ook niet konden zwemmen moest ik dat ook kunnen. Helaas had ik niet gezien dat de anderen naar de zijkant sprongen, terwijl ik recht vooruit sprong waar het veel dieper was. Gelukkig had mijn broer Jo gezien wat er gebeurde. Met de hulp van meneer Henkelman, die vaak bij ome Harrie kwam, hebben ze mij uit het water gehaald. Ik weet nog dat ik onder water dacht: *"Wa zullen ze het bé ons de komende wééken moeilijk hebben."*

Molenberg

Mijn ouders hebben met hulp van de kinderen nog 10 jaar café de Zwaan gerund. In 1963 zijn we verhuisd naar de Molenberg. Onze Jos die intussen met Gina Verhagen getrouwd was had het café overgenomen. Mijn ouders waren geen luxe gewend. Vakantie, dat was volgens hen iets van de scholen en fabrieken, maar niet voor hen. Ze konden bij de verhuizing ook moeilijk een keuze maken tussen een kleuren- of een zwart-wit televisie.

Met 6 jongens nog thuis was het voor ons moeder een hele opgave, vandaar dat ze voor het strijkwerk en zaterdags voor het poetswerk hulp kreeg van de overbuurmeisjes, Tinie en Corrie Smeijers.

Aan de Molenberg zijn mijn broers Gerrit en Fons overleden. Onze Gerrit is in 1972 getroffen door een dodelijk ongeval en onze Fons, die al vanaf zijn eerste levensjaren suikerziekte had, is in 1983 overleden. Voor mijn ouders was het een hard gelag hun zonen te moeten begraven. Mijn

vader had de mooie leeftijd van 84 jaar bereikt toen hij in 1986 stierf. Het was voor ons moeder maar goed dat, toen zij in 1999 op 93-jarige leeftijd overleed, niet meer ten volle had beseft dat ook haar zoon Jos enige weken daarvoor was overleden.

Zus Threes

Ons Threes (met Th) heeft nooit op de Molenberg gewoond omdat ze al getrouwd was voor wij daar gingen wonen. Zij heeft in ons gezin altijd een belangrijke rol gespeeld. Tussen haar zeven broers stond ze haar mannetje. Meestal was dat niet nodig want iedereen droeg haar op handen. Ze was de bindende factor in de familie en al een 2e oma toen ons moeder nog leefde. Verschillende jaren heeft ze voor de hele familie een picknick in de bossen verzorgd compleet met soep en koude schotel. Met haar verjaardag was het in haar huis aan de Vezelstraat 23 echt een *Zoete Inval*. Vaak genoeg waren we met 3 tafels aan het kaarten, eigenlijk mocht dat niet op verjaardagen maar wel bij tante Threes. Zichzelf wegcijferend stond ze altijd voor iedereen klaar en niet alleen voor de familie. Men was er altijd welkom en ze had ook alle tijd voor iedereen. Voor de kleinkinderen was ze de tante van de snoepjes.

Ons Threes die in 1993 weduwe was geworden heeft ons moeder toen die hulpbehoevend werd met een zorg omringd, die maar weinig

De jongemannen Jan en Harrie van Limpt na de zondagsmis, omstreeks 1955. Let op de brillant in het haar van Jan. Of zou het 'goei' boter zijn!

In het midden Jan van Limpt geflankeerd door zijn broertjes Fons en Mies (rechts). Ze staan hier omstreeks 1955 voor de pas herbouwde nieuwe Zwaan.

mensen ten deel valt, zoals de huisarts dat zei. Toen na het overlijden van ons moeder onze Harrie alleen op de Molenberg overbleef, heeft zij die zorg onverminderd voortgezet. Toen ons Threes in maart 2006 overleed gaf dat bij velen een leegte. Ons Threes was iemand die je niet kunt vergeten en waar je met respect aan terugdenkt, vertelt Jan.

Ambachtsschool

In de vijftiger jaren gingen veel Reuselse jongens na hun lagereschooltijd een vak leren op de Ambachtsschool te Bladel. Ook ik hoorde daarbij evenals Jantje Lathouwers (van de Grens) die bij mij in de klas zat. Omdat we beiden niet al te groot waren kregen we van directeur Oomen al gauw de bijnaam de Jantjes.

Werkeloosheid bestond toen niet. Op de school had men een lijst met bedrijven uit de regio waar je aan de slag kon. Ik ben in 1952 als leerling naaimachinemonteur gaan werken bij de Kempische Confectie Industrie in Eersel. Bij slecht weer en in de winter mocht ik met de bus. 's Avonds zat vaak Mie Moors uit Bladel in de bus die op de Eindhovense markt eieren had verkocht. Ze had meestal een bank voor haar alleen. Dat veranderde bij de Agiofabriek in Duizel. Daar stapten Peerke Soep (Kaethoven), Pasteurke (Jansen) en Driek van Ackerveeken in de bus. Ze gingen altijd in de buurt van Mie Moors zitten en zorgden dan altijd voor het nodige vermaak. Mijn rol daarbij was beperkt tot aandachtige toehoorder.

In die tijd verdiende ik 1 gulden en 50 cent extra zakgeld met het rondbrengen van schoenen die ome Janus in zijn *schoenkôtje* gerepareerd had. Dat was echt geen vetpot als je weet dat hij nogal wat klanten had in Lage Mierde omdat tante Gon (Wouters) daar vandaan kwam. Als ik zaterdag in de namiddag klaar was, moest ook het *schoenkôtje* nog opgeruimd worden. Wel kreeg ik daarbij de strip van de reclameplaat die daar hing van de film die wekelijks in de zaal van de Vrachtskar vertoond werd. Die strip gaf recht op een korting van 50 cent op de intreprijs van 1 gulden.

Katholieke Arbeidersjeugd (KAJ)

Rond mijn veertiende jaar werd ik lid van de Katholieke Arbeidersjeugd (KAJ). In de beginjaren

Jan van Limpt omstreeks 1960 op zijn Batavus-brommer. In zijn jeugdjaren en verkeringsstijd was de brommer zijn vervoermiddel.

Threes van Limpt was tussen zeven broers de enige dochter van Willeke en Anna van Limpt. Binnen het gezin van Limpt was Threes een bindende factor en een niet te vergeten zus.

eerst bij het Jong-KAJ en na enkele jaren bij de KAJ. Regelmatig kwamen we bijeen in het patronaat van de fraters. Daar hielden we ons vooral bezig met kaarten en biljarten. Ook werden er door de KAJ toneelvoorstellingen gehouden in het patronaat. In de pioniersgroep bespraken we met de aalmoezenier onderwerpen die op vorming gericht waren. Vele jaren ben ik secretaris geweest van de KAJ, ik had dat baantje overgenomen van Cor van 't Zwart Jantje (Jansen). Het district Eersel omvatte de hele Kempen. De leiding bestond uit bestuursleden van de afdelingen. Namens Reusel was ik afgevaardigde in het bestuur, waarvan de laatste jaren als districtleider. Dat ben ik gebleven tot aan mijn trouwen want dan werd geacht dat je er mee ophield. Het district Eersel organiseerde regelmatig vormingsweekenden voor alle afdelingsbesturen. Jaarlijks organiseerden wij een districtssportdag. Dat was nogal eens in Reusel te doen omdat men op weinig plaatsen een sportpark had dat groot genoeg was om de honderden jongeren van KAJ en VKAJ te laten sporten. Voor dezelfde doelgroep werd jaarlijks ook een culturele dag gehouden met muziek, dans, declamatie, toneel en zang(koren). Het is niet toevallig dat KAJ-ers, ook wel **Koersers** **Achter Juffertjes** genoemd werden. Tot vandaag heb ik meerdere malen per jaar contact met oud KAJ-ers en hun partners. Bovendien heb ik een *Kameradenclubje* dat 4 á 5 keer per jaar bijeenkomt. Met de kinderen en één kleinkind hebben wij bij Mw. Schorn in Duitsland met 28 personen ons 25-jarig bestaan gevierd. Toen wij vorig jaar met 43 personen ons 40-jarig jubileum vierden op een locatie in Loon op Zand, lag de organisatie in handen van de kinderen. Het is een in alle opzichten geslaagd weekend geworden, waar iedereen met veel plezier aan terugdenkt.

In 1964 zijn Jan van Limpt en Tinie Smeijers verloofd zoals dat toentertijd gebruikelijk was.

Philips

Omdat mijn toegezegde opleiding voor naaimachinemonteur bij Pfaff-fabrieken in Duitsland steeds werd uitgesteld nam ik in Eersel mijn ontslag en ben ik in 1956 begonnen op Strijp bij Philips in Eindhoven als bankwerker. Daar heb ik naar volle tevredenheid ruim 41 jaar gewerkt. De fabriek waar ik werkte kreeg in 1965 een nieuwbouw in Acht en werd Machinefabriek-Acht genoemd, die toen al 650 werknemers telde. Bij zo'n fabriek hoorde een ondernemingsraad (OR). Omdat ik lid van de vakbond was, werd ik gevraagd me kandidaat te stellen voor de OR van de Machinefabriek. Ik heb tot mijn vertrek bij Philips, ik schat zo'n 20 jaar, aan het overleg deelgenomen. Eerst als lid in de OR en later vele jaren als voorzitter. Vanuit de Machinefabriek werd ik afgevaardigd naar de Centrale Ondernemings Raad (COR) die bestond uit afvaardigingen uit heel Nederland. Je ziet het bedrijf dan van een heel andere kant, zeker toen ik in het Dagelijks Bestuur (DB) van de COR kwam. Als COR kwam je bij veel vestigingen in Nederland, niet alleen bij reorganisaties maar ook bij jubilea. Ook werd het DB van de COR uitgenodigd bij de jaarlijkse kranslegging bij het standbeeld van Anton Philips, de vader van Frits. De sociale instelling van Frits Philips was alom bekend. Bij een kranslegging, waarbij Frits altijd de gewone man opzoekt, vroeg hij aan ons als COR of wij ook vonden dat er teveel naar de aandeelhouders gekeken werd. Daar werd hij door ons uiteraard in ondersteund. Plechtig meldde hij dat aan de aanwezigen, waaronder president Boonstra, die daar zichtbaar niet blij mee was. Mijn vak in de Machinefabriek was het slijpen van snijdende gereedschappen met speciale

profielen. De laatste jaren van mijn loopbaan bij Philips ben ik door mijn werk voor de Ondernemingsraad daar maar weinig aanwezig geweest.

Gezin

Toen wij vanuit de Zwaan naar de Molenberg vertrokken leerde ik al gauw mijn overbuurmeisje Tinie Smeijers kennen die in ons gezin vaak een handje kwam helpen. Tijdens het uitgaan met mijn kameraden kwamen wij Tinie met haar vriendin Riek nogal eens tegen. Klein Amsterdam was onze vaste ontmoetingsplaats en vandaar uit gingen de dames ook wel eens mee achter op de brommer naar België. Het duurde niet lang voordat we verkering kregen en na een paar jaar zijn wij, na de toen nog gebruikelijke verloving in het huwelijksbootje gestapt. In afwachting van een nieuwe woning in de Hoogakker hebben we eerst 2 jaar in een zogenaamde *doorstroomwoning* in de Bakkerstraat gewoond. Tinie en ik kregen 3 kinderen, ons Lian is nog in de Bakkerstraat geboren en ons Resi en onze Wil in de Hoogakker. Hun namen zijn te herleiden naar de familie. Li-An staat voor de oma's Lies en Anna, de naam Resi is afgeleid van ons Threes (Theresia). Toen opa van Limpt op het geboortekaartje van onze Wil, *Willeke* zag staan zei hij: *"Endelijk inne die echt naor mé hiet."*

Toen onze kinderen zo'n 13 jaar oud waren hebben Tinie en ik ons verdienstelijk weten te maken bij Open Jeugd Werk (OJW) Reusel in den

Horst. OJW organiseerde op zondag disco- en ontspanningsavonden voor jeugd onder de 16 jaar. Gezellige avonden waaraan vele honderden jongeren deel namen. Tinie en ik zijn dat ruim 12,5 jaar blijven doen. Terugkijkend hebben wij het op de Hoogakker gedurende zo'n 36 jaar erg naar onze zin gehad met Francien en Wim van Schaijk als fantastische burens.

Jan en Tinie van Limpt trouwden op 29 januari 1965. De bruidsjonker is Jos van der Heijden en het bruidsmisje Margriet van Loon. De bruidsaoto is van oom Toon Pap (Lavrijsen).

Gemeenteraad

In 1982 werd ik gemeenteraadslid en tevens fractievoorzitter voor de plaatselijke politieke

De drie kinderen van Jan en Tinie van Limpt tijdens hun kleuterschooltijd op de St. Jozefschool, omstreeks 1973. We zien v.l.n.r. Lian, Wil en Resi.

Familieportret van de kinderen, kleinkinderen en aangetrouwden van Jan en Tinie van Limpt bij gelegenheid van hun 40-jarig huwelijk in 2005.

partij Samenwerking. Fons van Triene (Jansen) heeft mij bij Samenwerking geïntroduceerd. Bij de samenvoeging van Reusel met De Mierden en Hulsel op 1 januari 1997 ben ik tot aan mijn afscheid in 2002 wethouder geweest. Het omvangrijkste project wat tot mijn portefeuille behoorde is zeker het Centrumplan geweest. Ik prijs mij gelukkig dat er vanaf het begin een brede klankbordgroep in het leven is geroepen die nauw betrokken was bij de voorbereiding van de plannen. De groep bestond naast mensen van de gemeente uit vertegenwoordigers van de Provincie, het kerkbestuur; ondernemers aan de markt, het gehandicapten platform, de Heemkunde Werkgroep Reusel en alle politieke partijen. Ik ben Martien Heesters van HWR

altijd dankbaar geweest dat hij de geplande rij leilinden, die de afscheiding van het voetgangersgebied voor het gemeentehuis en de parkeerplaatsen, maar niets vond. Daar moest een rij bijkomen om een laan te vormen naar de ingang van de kerk en zo gebeurde het. In de volksmond is dat al snel het Trouwlaantje gaan heten.

Bij mijn aantreden als wethouder heb ik aangegeven niet alleen een wethouder te zijn voor Samenwerking, maar voor de hele raad en heb dat naar eer en geweten gedaan. Wellicht zijn er besluiten gevallen waar niet iedereen het mee eens was, als partijen/inwoners verschillende belangen hebben zal dat altijd wel zo blijven. Ik heb het een leerzame periode gevonden die ik niet had willen missen. Na 20 jaar politiek kon ik met een goed gevoel afscheid nemen om plaats te maken voor een jongere generatie. Samenwerking was toen een volwaardige vakbekwame politieke partij met 5 raadszetels.

Katholieke Bond van Ouderen (KBO)

In 2002 ben ik door de toenmalige voorzitter van de KBO-Reusel Jan Jansen, benaderd om hem op te volgen als voorzitter. Na eerst secretaris te zijn geweest werd ik in 2004 voorzitter, wat betekende dat ik tevens voorzitter was van stichting S.O.O.R. die ontmoetingscentrum D'n Aachterûm beheert.

Vanaf het begin heb ik er grote waarde aan gehecht dat het bestuur als een team opereert in een goede onderlinge sfeer. Natuurlijk moet

Tijdens carnaval van 2010 was de familie van Jan en Tinie van Limpt op skivakantie in de Belgische Ardennen. De kleinkinderen treden hier op als de familie Von Trapp bekend van de musical Sound of Music. V.l.n.r. Maud, Lotte, Michelle, Bas, Femke, Job en Fleur.

daar leiding aan gegeven worden waarbij een goede verdeling van taken belangrijk is. Op onze maandelijkse bestuursvergaderingen is alles bespreekbaar, maar voor de dagelijkse gang van zaken is het uitgangspunt dat iedereen zich aan zijn of haar taakverdeling houdt en dat gaat prima.

Onze voorgangers hebben gezorgd dat wij met D'n Achterûm een prima huisvesting hebben die in Reusel niet meer weg te denken is. We zijn erg blij met de vrijwilligers die binnen de KBO actief zijn.

Deze vrijwilligers zorgen er voor dat ons ruime aanbod van activiteiten uitgevoerd kan worden en dat de ruim 40.000 bezoekers van D'n Achterûm op een nette en klantvriendelijke manier bediend worden in een schoon en goed onderhouden gebouw. Zelfs onze prijzen zijn klantvriendelijk.

De KBO is de grootste belangenvereniging van Reusel, wij willen daar inhoud aan geven door naast de veelheid van activiteiten ons steeds meer te richten op voorlichting aan onze ruim 1280 leden. In onze snel veranderende maatschappij, met steeds meer regels, is dat hard nodig. Reeds honderden leden volgden onze computercursussen, een activiteit die past bij een vernieuwende KBO.

Een hoogtepunt is ongetwijfeld geweest de viering van het 50-jarig bestaan van KBO-Reusel in mei 2008

Zo'n 700 leden hebben in het RABO-sporthuis kunnen genieten van een gezellige dag die muzikaal werd opgeluisterd door het Kempisch Seniorenorkest, ut "Reusels Muziekske" en het shantykoor "Nooit te Water". De dag werd afgesloten met een koud en warm buffet.

Het plotseling overlijden in augustus van dit jaar van onze secretaris Piet Janssen, een hard werkend bestuurslid met kennis van zaken, heeft niet alleen mij maar ook het hele bestuur diep geroerd.

Kleinkinderen

Mijn vrouw Tinie en ik hebben zeven kleinkinderen waar we heel trots op zijn en die ook graag bij ons komen op Kloostertuin 13 waar wij sinds 2003 zijn gaan wonen. Ons Lian, getrouwd met Gerwin van Limpt, heeft 3 dochters, ons Resi, getrouwd met Ruud van Hoof, heeft 2 zonen en onze Wil, getrouwd met Conny van Gorp, heeft 2 dochters. Vaak als er een paar op bezoek zijn bellen ze de anderen en dat maakt het alleen maar gezelliger. Wij hebben een logeerruimte waar regelmatig gebruik van wordt gemaakt. Het is een vaste gewoonte geworden dat er dan 's morgens spek gebakken wordt.

Toen Tinie en ik verschillende jaren geleden regelmatig wat geld in een spaarvarken stopten om dat met de kermis te *slachten*, heeft men wijselfs het varken heel gelaten.

Wat de familie en zeker de kleinkinderen graag doen is gezamenlijk er op uit trekken. Zo zijn wij dit jaar met carnaval een midweek naar de Ardennen geweest. We hadden de weergoden mee. Met uitzondering van Tinie en ik heeft iedereen op de ski's gestaan. Op onze 40ste trouwdag zaten wij met zijn allen in Euro-Disney. Er is nog lang nagepraat over dat leuke zeer geslaagde weekend in Parijs.

Wethouder Jan van Limpt in passende kledij tijdens de oplevering aan de gemeente van de zogenaamde berg-bezinkleding in 2000 aangelegd onder de Lagemierdsedijk.

Aftredend voorzitter van de Reuselse KBO Jan Jansen gaf in het voorjaar van 2004 de voorzittershamer over aan de zijn opvolger Jan van Limpt.

Ter gelegenheid van het 40-jarig huwelijk van Jan en Tinie van Limpt in 2005 is de familie naar Euro Disney in Parijs geweest. Het bruidspaar en hun kinderen, kleinkinderen en aangetrouwden logeerden daar op de Davy Crockett Ranch.

Hobby's

Elke maandagmorgen ga ik bij de KBO bridgen met mijn broer Jo als vaste maat, kaarten is nu eenmaal een familiekwaa. Daarnaast biljart ik mee in de onderlinge competitie in D'n Aachterûm. In 2003 heb ik gehoor gegeven aan een oproep om lid te worden van een op te richten shantykoor.

Met veel plezier ben ik nog steeds lid van het shantykoor Nooit te Water. Naast de repetities in onze thuishaven De Schakel in Hooge Mierde, treden wij $\pm$ 25 keer per jaar op in de hele regio maar ook daarbuiten. Het is zeer dankbaar als je de mensen ziet genieten bij zo'n optreden en voor ons als koorleden werkt het heel ontspannend.

Jan van Limpt als scheepsomroeper van het shantykoor 'Nooit te Water' bij de uitreiking van het 1ste exemplaar van hun 2de CD 'Brabants Zeebanket' op 18 juli 2009.

Slot

Jan van Willeke van Graote heeft een lange lijst van bestuurlijke functies bij maatschappelijke organisaties achter zijn naam staan. In 1996 heeft hij daarvoor uit handen van burgemeester Ad Verheijen de eremedaille in goud opgespeld gekregen. Deze functies waren (en zijn) voor hem geen vluggertjes, steeds was hij er vele jaren bij betrokken. Vaak nam hij als voorzitter een flinke portie verantwoordelijkheid voor zijn rekening en daar kun je alleen maar respect voor hebben.

Respect verdient ook zijn vrouw Tinie die dat al die jaren mogelijk heeft gemaakt, want zonder een thuisfront dat achter je staat hou je dat niet vol. Bij zijn vertrek als wethouder in 2002 kreeg hij uit handen van burgemeester Letty Demmers de onderscheiding van Ridder in de Orde van Oranje Nassau. Jan vindt de eremedaille in goud, die hij kreeg op basis van zijn maatschappelijke verdiensten het belangrijkste en wil zijn twee Koninklijke Onderscheidingen graag met zijn Tinie delen. Hij is haar ook dankbaar dat ze in die periode de maatschappelijke contacten heeft onderhouden, die anders zeker verwaterd zouden zijn.

Tijdens mijn interview voelde ik me gast bij hen in huis. Er werd gezorgd voor een natje en een droogje zoals dat ongetwijfeld ook in café de Zwaan van zijn grootouders en ouders gebeurde. Daarom stellen we met recht en reden vast dat Jan van Willeke van Graote en van Anna Kaethoven een echte Reuselnaar genoemd mag worden.